

УМНАТА СЕЛСКА ДЕВОЙКА

Единъ беденъ селянинъ нѣмаше никаква работна земя, ала имаше умна и хубава дъщеря. Той помоли царя да му подари нѣкоя нива.

Царьтъ го послуша и му даде нѣколко декара ниви. Зарадвани, бащата и дъщерята се заловиха да ги обработватъ.

Еднажъ, като орѣха едната нива, тѣ намѣриха гърне съ жълтици. Бащата каза: „Паритѣ намѣрихме въ царска нива, тѣ сж негови — трѣбва да му ги дадемъ.“ Дъщерята настояваше баща ѝ да си ги запази за старини. Селянинътъ не се съгласи и занесе жълтицитѣ на царя.

— Кжде сж другитѣ намѣрени нѣща въ нивата, — каза царьтъ, като се усъмни, да не би селянинътъ да е скрилъ нѣщо отъ намѣреното.

Беднякътъ го увѣряваше, че нищо друго не е намѣрилъ, но царьтъ не повѣрва и, за да го изпита, заповѣда да го затворятъ въ тъмница.

Беднякътъ се страшно натъжи и само повтаряше:

„Да бѣхъ послушалъ дъщеря си! Да бѣхъ послушалъ дъщеря си!“

Царьтъ се научи за това, прати да повикатъ дъщерята на бедняка, за да разбере, какво е съвет-

